

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

květen 2012

6. ročník / 5. číslo

„Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ (Jan 20,21)

Slovo úvodem

Milé sestry, milí bratři,

květnové svátky vystihují dynamiku spásy. Kristus, který spojil svou božskou přirozenost s lidskou, ve které tím obnovil schopnost nazírání Boží vůle a stvořeného světa ne v jeho porušení, nýbrž v původní kráse, tutéž lidskou přirozenost vzal s sebou na nebesa, kde ji, po pravici Otcově, učinil přítomnou obcování Trojice.

V Trojici ovšem není rozpor mezi přirozeností a osobami, přebývá zde jednota v mnohosti. V lidstvu je nicméně společná přirozenost v jednotlivcích nejen rozrůzněna, ale i rozdělena. Nejen rovnou nenávisť, ale i neporozuměním či prostě pouhou vzdáleností.

Byť tedy Kristus očistil naši přirozenost Vtělením a povznesl ji do Slávy Nanebevstoupením, my jako osoby naděle žijeme a bojujeme svůj boj zde na zemi.

Jsme ale nově schopni v plnosti něčeho, co naší rozkouskovanou přirozenost spojuje a vede k jednotě v mnohosti podle podoby Trojice. Je to láska, kterou nám Kristus odhalil a odkázal.

A jejím vykladačem a tlumočником se stal k nám a na nás sestoupivší Duch Svatý, který, coby jakýsi společný jmenovatel smyslu naší řeči a schopnosti porozumění v jazyce, sjednocuje jednotlivce v obecnství lásky, kde nebudou jakýmsi atomy, jednotkami množství, ale vskutku osobami podle obrazu Kristova a podoby Trojice.

Amen.

VELIKONOCE 2012

KATEDRÁLNÍ CHRÁM SV. VAVŘINCE NA PETŘÍNĚ:

Květná neděle – 1. 4. v 17,00

eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Úterý 3. 4. v 18,00

Eucharistická slavnost se svěcením olejí

Zelený čtvrtek – 5. 4. Památka poslední večeře Páně - 19,00 - eucharistická

slavnost s mytím nohou a getsemanská meditace

21,00 – křížová cesta na Petříně s ekumenickou účastí

Velký pátek – 6. 4. – Památka utrpení a smrti Páně

18,00 – křížová cesta na Petříně

19,00 – liturgie Velkého pátku

20,30- netradiční pašijová hra

21,30 - noční bdění s modlitbami

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně - Bílá sobota – 7. 4. 21,00 - liturgie velikonoční

vigilie se křtem

ROTUNDA NALEZENÍ SV. KŘÍŽE:

Středa 4. 4. v 18,00 – temné hodinky –

Sedm Kristových slov na kříži

Hod Boží velikonoční – 8. 4.

v 17,00 - eucharistická slavnost

2. neděle velikonoční – 15. 4.

v 17,00 – eucharistická slavnost

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ - eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Středa 17:30 – setkání nad Bibli v Communiu

Čtvrtek 17:30 – studentská bohoslužba u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Udalo se

11. března se v Communii konalo zasedání farní rady.

Kalendárium

20. dubna v 19 hodin se v Komenského sále, Wuchterlova 523/5, Praha 6 bude konat **Ekumenické setkání se spiritualitou Taize**. Akci pořádají náboženská obec CČSH v Praze Dejvicích a farní obec Starokatolické církve v Praze. Večer povede br. Wojtek z komunity Taize.

Narozeniny v dubnu slaví:

Karel Štýbr, Eliška Strakošová, Jan Ziegler, Eva Kratinová, Jozef Husovský.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

Nedělní a sváteční čtení

3.5.- Nalezení svatého Kříže

Zj 5, 6-12

Ž 118

1 K 1, 18-25

Lk 24, 35-48

Hledání ztraceného času a čas znovu nalezený, ztracený ráj a ráj znovu nalezený, proč ne tedy ztracený Kříž a Kříž znovu nalezený? Ale proč ztracený, vždyť se křesťané modlili k „ctěnému a životadárnému Kříži“ i když byl ztracen, i když dlel v perském zajetí, i když byl jeho chrám prázdný, podobně jako prázdný velikonoční hrob. Co nám tedy dává sílu věřit, že jde o tentýž Kříž a co víc, že jde o téhož Pána, který mezi námi žil, který trpěl na Kříži, zemřel, byl pohřben, vstal z mrtvých, a vystoupil na nebesa? Je to paměť. Chrámem Nalezení svatého Kříže, chrámem času i ráje znovu nalezeného a hlavně vždy chrámem Páně je naše paměť. Sama naše bytost si pamatuje svého stvořitele. Židovské podání učí, že když se Bůh stáhl ze světa, ponechal jej jako prázdný sud, který ale stále voní vínem. Hlavním zdrojem paměti je nám ovšem Tradice. A paměť je i nástrojem „svatých obcování.“ Pamatujeme si ty, kteří žijí, ty kteří zemřeli a analogicky s dětmi, které známe a s naším vlastním dětstvím tak nějak i ty, kteří se teprve

narodí (takováto do budoucna obrácená paměť se nazývá touhou či těšením). Májová paměť obnovuje „dětinství mého věk,“ ale i „milenky mrtvé cit, zborcené harfy tón a strhané struny zvuk.“ Zde se blížíme i k odvrácené stránce paměti: oživuje nejen každou ztrátu, bolest a křivdu, ale i naše přehmaty a selhání. Jak má potom být chrámem? Na to květen odpovídá dalším ze svých svátků: Sesláním Ducha Svatého. Svatým Duchem posvěcená paměť dovede vzpomenout na Boha. Vzpomínejme tedy.

6.5. – 5. neděle velikonoční

Sk 8, 26-40

Ž 22

1J 4, 7-12

J 15, 1-8

Zde jsou důležité nejméně dvě věci. První je nasnadě: nelze se oddělit od životodárného kmene a zachovat si svěžest, plodnost, tvořivost, život. Ale druhá, neméně důležitá: nelze se bez obdobných následků oddělit od ostatních ratolestí. A právě tyto nejspíš Vinař ořezává, které chtějí schnout v neplodnosti a netvořivosti, ale v svrchonanosti vlastního já, bez odpovědnosti k druhým a slovem: bez lásky.

Tak tomu nejspíš bylo s padlými anděli. V kmeni jim bylo dobře, ale nechtěli jej sdílet s „podřadnými“ ratolestmi, lidmi.

s nimi. A ví se rovněž, že postrádá špetku tvořivosti.

My ale tvořiví jsme. Díky Bohu za to!

13.5. – 6. neděle velikonoční

Sk 10, 44-48

Ž 98

1J 5, 1-6

J 15, 9-17

Porušený svět je založený na existenci jednoho na úkor druhého, požívání slabého silnějším a zároveň zranitelnosti těch nejsilnějších směšně drobnými mikroorganismy a vytěsňováním slabších z úrodných a pohodlných míst do pustiny.

Okrajové, ale působivé proudy tradice se zamýšlejí nad tím, jak někteří tvorové zvrátili svou přirozenost naruby: jedovatí hadi, klíšťata, komáři. Takoví komáři byli v Ráji spíše jakými pestrými kolibříky, než krvelačnými škůdci. Přijde-li do takového světa Bůh, spustí se jakoby imunitní reakce, pokus jej asimilovat, tedy zkorumpovat (to všechno ti dám, když se mi budeš klanět) a pak už jen: zničit, vytěsnit, vypudit (Ukřižuj!).

Tento „svět“ působí v člověku jako jakási lačnost a zároveň sobectví s lakotou, jako jednou bezhlavá útočnost, podruhé podle promyšlená taktika, jako obranářský reflex, jako paranoia a narcisismus v jednom, to vše tmelené strachem z druhého, z Boha sice ve světě, ale z Boha, daří se nám jedno. Často nenávidíme druhé, ale svět nenávidí druhé z principu. A taková je rovnice naší naděje: nenávisť z principu - „odůvodněná“ nenávisť = naděje. A na této naději staví Kristus své zvěstování lásky, které nemůže být ze světa, ale musí být v něm, protože jsme v něm my.

17.5. – Slavnost Nanebevstoupení Páně

Sk 1, 1-11

Ž 47

Ef 1, 15-23

Mk 16, 15-20

Snad žádný svátek nám neukazuje jasněji, co je to spása. Spása je zpodobení s Bohem, zbožštění, prostoupení nestvořenou energií Boží a v Kristu i jakási účast na obecenství samotné Nejsvětější Trojice. Není to málo, ale přece můžeme věřit. Zvláště, když úsloví Otců „co nebylo přijato, nemůže být spaseno“ přečteme vedle římského přísloví „všechno své si nesu sebou.“

Kristus sebou nese své lidství. A pokud své, tak i naše, protože je-li jedna Božská přirozenost, rozrůzněná do tří osob, je též jedna přirozenost lidská, rozrůzněná do tolik osob, kolik bylo, je a bude lidí na zemi, na nebi a (je-li) v podsvětí.

Kristus přijal lidskou přirozenost se vším, kromě hříchu. Ten tedy s námi jediný nevejde do slávy, což jistě není žádná ztráta, nýbrž útěcha. A-je li skutečně ono podsvětí, neřkuli peklo, je ho do času, aby se právě hříchy, čím hloub zažrané, tím hůř odstranitelné, odloučili od naší bytosti. U Boha, z Boha a s Bohem není zkrátka nic, než dobro. A za to, že můžeme být dobří, vděčíme především dvěma květnovým svátkům, dnešnímu, a Seslání Ducha Svatého.

20.5. – 7. neděle velikonoční

Sk 1, 15-17. 21-26

Ž 1

1J 5, 9-13

J 17, 6-19

To, že nejsme ze světa, neznamená, že svět jako takový je a musí být špatný. Znamená to prostě, že jsme z Boha. A zatímco svět může propadnout zlu, Bůh zlu propadnout nemůže. Adam a Eva propadli zlu a svět s nimi, což podstatně ztěžuje návrat k dobru. Ale Bůh nám poslal svého Syna a Syn nám seslal Utěšitele, abychom mohli spočinout v Bohu. A abychom nemuseli opouštět svět, ale naopak: omilostněni Bohem ke konání dobrého, navrátili svět Bohu v takovém stavu, v jakém jej stvořil. Tak se staneme nejen podílníky, ale i účastníky Boží spásy a dovršíme tak svobodu, kvůli níž Hospodin dopustil selhání našich předků v Ráji.

27.5. – Slavnost Soslání Ducha svatého

Sk 2, 1-11

Ž 104

Gal 5, 16-25

J 15, 26-27; 16, 4b-15

Už starý Hérakleitos říkal, že „k řeči platné vždy nechápaví jsou lidé.“ Soslání Ducha Svatého nejsou ani tak narozeniny Církve, jako narozeniny vždy platné řeči, kterou mohou konečně pochopit, nebo alespoň pozorovat všichni. Mluvím-li v Duchu a druhý, v nejsilnějším možném slova smyslu bližní, naslouchá, jak si můžeme neporozumět? Otec nám z lásky poslal Syna a Syn poté, co vynesl své i naše lidství po pravici páně, zůstavil nám z lásky utěšitele. Pravidlem naší řeči tak musí být láska, která v následcích řeči účinkuje. Skutečné je to, co působí, říkávali, ovšemže inspirováni Hérakleitem, staří stoici. A působil vždy duch, ať již pohyboval planetami, rozkmitával hlasivky či rodil myšlenku. A jako když vítr duje do plachet (jak metaforizovali Otcové vztah Milosti a svobodné vůle), působí Duch v naší řeči a našich skutcích. Můžeme tedy říci: pravdivé je to, co působí lásku.

Farní vyúčtování za měsíc březen 2012

Příjmy:

sbírky rotunda:	1.631,-
příspěvky:	1.565,-
dary:	2.000,-

CELKEM: 5.196,-

Výdaje:

pohřeb Jaroslava Rejchrtů:	22.000,-
telefon:	2.168,-

CELKEM: 24.168,-

ROZDÍL: - 18.972,-

Stav účtu k 31.3.2012:	793.146,-
Stav pokladny:	40.776,-
CELKEM:	833.922,-